

Metodologie výuky

v Intermediální škole

na Akademii výtvarných umění v Praze

charakter a dokumentace pedagogického procesu na Akademii výtvarných umění

v Intermediální škole profesora Milana Knížáka

1989 - 2007

Intermediální školu na Akademii výtvarných umění v Praze jsem založil při rekonstrukci Akademie na začátku roku 1990. Tehdy jsem přišel na AVU na přání studentů, kteří mě drtivou většinou zvolili svým rektorem a po řadě politických potíží a opakovaných volbách jsem byl jako rektor uznán i státem. Chtěl jsem Akademii rozšířit do všech stran a to jak k tradiční, klasické výuce (která chyběla a škola se utápěla v patlavé malbě a lepení zbytečných soch), tak i do široké oblasti nových médií o kterých tehdejší AVU vůbec neuvažovala.

Intermedialitu jsem pro potřebu mého ateliéru definoval jako volný pohyb mezi médii. V žádném případě se nekryje s multimediálností, která je chápána jako propojení různých médií v jednom díle. Volný pohyb znamená, že vedle klasických disciplín, jako je tvorba obrazu a sochy, mohou žáci používat video a počítač jako samostatné disciplíny, mohou tvořit instalace (a to i z velmi netradičních prvků), mohou jako regulérní součást studia používat i literární, hudební či divadelní formy, mohou uvažovat o architektuře, mohou, samozřejmě, tvořit i multimediální projekty. Atp. To znamená, že všechny známé i neznámé oblasti jsou jim rovnocenně otevřeny a jsou rovnocenně akceptovány.

Zásadou studia v Intermediální škole byla od začátku tvorba individuálních programů, respektování diferencovaných talentů na jedné straně, na druhé však kladení překážek s důslednou snahou o zamezení předčasného uzavření talentu. Škola je jediným místem (a to svým studentům stále zdůrazňuji), kde omyl a chyba jsou (možná tou nejdůležitější) součástí studia. Ve škole máme obrovskou šanci (a teď mluvím o škole Intermediální, za své pedagogické kolegy, ať u nás na škole nebo jinde, mluvit nechci, ani nemohu) riskovat, zkoušet neproověřené, přesvědčit se, že některé cesty jsou pro nás uzavřeny, jiné naopak překvapivě nalézat. Jen škola dává tyto šance. Po jejím skončení přebíráme řadu odpovědností, které nám nedovolí marnotratně nakládat se svým talentem i časem.

Jsem přesvědčen, že prezentovaný obsáhlý dokument studijních postupů může sloužit jako model, snad i jako skripta, která mohou být variována a modifikována. V tomto poměrně dlouhodobém výseku historie jednoho ateliéru představujeme cílevědomou kontinuální práci, která pomohla zformovat řadu významných českých umělců mladší generace.